

Marie BRUNEROVÁ

Životopis

Narodila se 12. srpna 1940 v Praze. Na základní školu chodila v Praze Horní Michli, v Baarově ulici. První a druhou měšťanku navštěvovala ve škole Mendíků, která je proti sokolovně. Když tehdejší ministr školství Nejedlý udělal reformu, museli se opět vrátit do Baarovky, kde paní Brunerová navštěvovala 8. třídu a na ukončení dělala závěrečnou zkoušku. Potom vystudovala gympl, strojařinu a při zaměstnání výtvarnou fotografii. Strojařinou se živila až do roku 1991, s malou přestávkou, kdy po invazi vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 odešla do Krkonoš-Pece pod Sněžkou. Tam v létě pracovala jako průvodce a organizovala sportovní akce, a v zimě vyučovala lyžování. Potom se opět vrátila do Prahy ke strojařině. Když byl zrušen výzkumný ústav, kde pracovala, využila svou druhou profesi, výtvarnou fotografii. Po roce tedy 1992 nastoupila do České obce sokolské-Tyršova domu, do tiskového oddělení jako fotograf novinář.

Marie Brunerová a Sokol

Rodiče ji přivezli do Sokola Michle již v kočárku, protože oba cvičili. Od té doby se Sokol stal její životní náplní, protože celá rodina včetně prarodičů žila pro Sokol. Tak se stalo, že všichni vystoupili na Strahově v roce 1948, otec prostná, matka 2x tzv. „zmoklé kužele“, Marie Brunerová i bratr cvičili jako žáci. Po celý život sportuje, na Vyšehradě vedla žákyně, dorostenky i ženy. Byla ligovou hráčkou a potom

trenérkou volejbalu. V obnoveném Sokole nejdříve zastávala v jednotě místostarostku a později v roce 1994 náčelnicí, a tuto činnost vykonává již 31 let. V jednotě byla také vzdělavatelkou, píše kroniku a vede archiv.

Po odchodu do důchodu (do roku 2019) pokračovala jako externí pracovník. Doufá, že spolupráce bude trvat i nadále.

První sletový památník celý připravila jako grafik a fotograf a na dalších též spolupracovala.

Po obnovení Sokola také zpracovala návrh sokolského šátečku pro ženy a kravaty pro muže, které jsou dodnes v oblibě. Podílela se na vydání šesti knih, na propagačních plakátech, na přebalech videokazet.

V současnosti spolupracuje s Lenkou Brandovou na časopisu „Sokolské obzory“, který navazuje na časopis „Nazdar“ J. Žitné.

Připravovala mnoho fotografických výstav, a ta poslední byla putovní, zpracována z velkoformátových fotografií ze všech pěti sletů, která byla nainstalována na celý týden při posledním sletu 2024 v Michnově paláci.

Byla také tři období členkou předsednictva Vzdělavatelského odboru ČOS, a stále pracuje v komisi pro práci s mládeží a seniory při Vzdělavatelském odboru ČOS.

Sport, aktivity v Sokolu a fotografování patří mezi její celoživotní koníčky.